

ΑΓΡΙΟΓΙΔΟ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Νύχτα ανεβήκαμε στα **Μεγάλα Λιθά-ρια**. Βοηθούσε λίγο το φεγγάρι, όπου βέβαια του επέτρεπαν οι σκιές των μεγάλων βράχων της **Γκούρας**. Την απότομη κόψη την περάσαμε σχετικά εύκολα. Άλλωστε τη νύχτα δεν βλέπεις τι βρίσκεται από κάτω σου. Εκεί, στο μοναδικό επίπεδο μέρος λίγο πιο κάτω από την κορυφή, στα **2.442μ**, στήσαμε τη σκηνή. Ένα οξύ σφύριγμα και οι πέτρες που κύλησαν στην άλλη πλευρά του βουνού, στην κάθετη,

έδωσαν το μήνυμα ότι τα ζώα βρίσκονταν εκεί.

Πριν ακόμα σκάσουν οι πρώτες ακτίνες του ήλιου, ανοίξαμε τη σκηνή και ξεκινήσαμε για την κορυφή. Ο αέρας δαιμονισμένος, εμείς όμως σταθερά εκεί, προσπλωμένοι στο σκοπό. Συρθήκαμε στην κορυφή και από εκεί στο χείλος της βορεινής πλευράς. Από κάτω σκοτάδι. Απέναντι άρχισε να σχηματίζεται η φιγούρα του **Σμόλικα**, του δεύτερου σε

Κείμενο- φωτογραφίες:
ΧΑΡΗΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ,
Βιολόγος, M.Sc. in
Conservation biology

**Απόσπασμα από το υπό έκδοση
βιβλίο του Χαρητάκη Παπαϊωάννου
«Φύση Ελληνική και Άγρια»**

ύψος βουνού της Ελλάδας με τα **2.637** μέτρα του και δίπλα, έτσι αν άπλωνες το χέρι σου θα έφτανες το περίεργο σχήμα του βράχου της **Τσούκα Ρόσσας**. Μαζευθήκαμε σε ένα απαγκίο κάτω από ένα βράχο και περιμέναμε. Τηλεσκόπια, κυάλια, φωτογραφικές μηχανές, τηλεφακοί, βιντεοκάμερες, GPS και όλος ο βαρύς εξοπλισμός σε ετοιμότητα. Δεν πέρασε πολύ ώρα και, σα να ήρθε πετώντας, εμφανίστηκε μπροστά μας, μόλις στα 40 μέτρα ένα μεγαλόσωμο αρσενικό. Σχεδόν ολότελα μαύρο, με γερό κορμί, ολόρθο κεφάλι με σπητά χοντρά κέρατα, λεία από την συχνή τους χρήση για την οριοθέτηση των συνόρων του. Δεν είχε στο νου του να βρει τροφή, ούτε μια φορά δεν έσκυψε για μια μπουκιά χορτάρι από το έδαφος, ούτε τον ένοιαζε να ανιχνεύσει τον τόπο για τυχόν επικίνδυνους εισβολείς... λύκους τετράποδους και δίποδους... Πέρασε από κάτω μας, στα είκοσι μόλις μέτρα και έφυγε αριστερά.

Το πρωινό φως, είναι το καλύτερο. Τη μέρα εκείνη υπήρχε μια απίστευτη διαύγεια στην ατμόσφαιρα. Είχαν βοηθήσει σ' αυτό βέβαια και οι έντονοι βροχές που προηγήθηκαν στα τέλη του Σεπτεμβρίου. Χωρίς δισταγμό κινηθήκαμε προς την κατεύθυνση του ζώου. Προχωρήσαμε 50 μέτρα ως την κόψη, και άλλα 100 και ξανά και ξανά... τίποτα όμως. Πού να είχε πάει άραγε ο μεγάλος αρσενικός; Φαινόταν πάντως πως δεν ήταν όποιος κι όποιος... Το παρουσιαστικό του και η άνεση με την οποία κινούνταν, μαρτυρούσαν πως ήταν ο κυρίαρχος τούτων των βράχων.

Λίγο λίγο, θα μας πήρε σχεδόν μια ώρα η περιπλάνηση στα ατέλειωτα βράχια ανάμεσα στα Μεγάλα Λιθάρια και τον **Καρτερό**. Όσπου τελικά ήρθαμε σχεδόν φάτσα με φάτσα με δύο νεαρά ζώα, χρονιάρικα και κάτι στην ηλικία.

Αστραπιαία γυρίσαμε πίσω, κάναμε τον κύκλο του μεγάλου βράχου και στήσαμε το τηλεσκόπιο και όλο τον εξοπλισμό με κατεύθυνση προς το διπλανό λιβάδι, το μόνο μέρος σε τούτον τον απέραντο τόπο που κρατούσε μια αξιοπρεπή ποσότητα χορταριού.

Ξάφνου ακούστηκαν πέτρες να πέφτουν και απέναντί μας ξεπρόβαλε αργά αργά, περπατώντας επιβλητικά ο μεγάλος αρσενικός. Κοίταξε τριγύρω μάλλον αδιάφορα και ανέβηκε ολόρθος στο μεγάλο βράχο εφαρμόζοντας την τακτική: «Κοιτάζτε με, εδώ είμαι!!! Αν τολμάτε πλησιάστε...». Φυσικά με τέτοιο παρουσιαστικό και εκτόπισμα κανένα άλλο αρσενικό -τουλάχιστον γι αυτή την περίοδο- δε θα ήταν διατεθειμένο να τα βάλει μαζί του...

Δυο τοιχοδρομες πέρασαν από μπροστά μας παίζοντας ευτυχισμένες στα βράχια, κάπου στο βάθος ένα μεγάλο κοπάδι καλιακούδες έφερνε βόλτα πάνω από την κορφή, κι ένας χρυσαετός φάνηκε στον ορίζοντα για λίγο. Ύστερα ηρεμία... Και να, ξεπρόβαλε πίσω από τα βράχια ένα συμπαθέστατο προσωπάκι, κατάλευκο κεφάλι, καθαρές σκούρες λουρίδες στο πλάι, καλοσχηματισμένα κέρατα, όρθια αυτιά και δυο μεγάλα μάτια. Μας κοίταζε επίμονα, «Μην κινηθείς, ψιθύρισα, την **κίνηση** εντοπίζει ευκολότερα... και όχι το σχήμα μας...». Πέρασαμε το τέστ και το ζώο βγήκε άνετο στο λιβάδι. Ήταν η αρχηγός του κοπαδιού των θηλυκών. Σε λίγο ξεπρόβαλε κι άλλο θηλυκό,

δύο μικρά που χοροπήδαγαν χαρούμενα, μια μάνα ακόμα με το μικρό της, δυο νεαρά της προηγούμενης χρονιάς, ένα θηλυκό χωρίς μικρό και τέλος 3 μάνες με τα μικρά να τις ακολουθούν με ακρίβεια σε κάθε βηματισμό τους. Το κοπάδι απλώθηκε στο λιβαδοτόπι, περνώντας στιγμές ευτυχίας στον μικρό καταπράσινο θύλακα αλπικού λιβαδιού. Οι μάνες κοιτούσαν να τραφούν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν σηκώνοντας κάθε τόσο το κεφάλι (τρεις μπουκιές-μία ανόρθωση κεφαλής) και ρίχνοντας βιαστικά διερευνητικές ματιές στις γύρω πλαγιές, κυρίως προς τα κάτω, από εκεί δηλαδή που υπήρχε πιθανότητα να εμφανιστεί κάποιος απρόσμενος επισκέπτης.

Τα μικρά είχαν κάνει συμμαρσία και κυνηγούσε το ένα το άλλο γύρω από ένα μεγάλο βράχο, έπειτα ανέβηκαν στην κορυφή του και άραξαν. Κάπου κάπου ένα από αυτά σηκωνόταν και έριχνε από μια κουτουλιά στα άλλα πετώντας τα κάτω από τον βράχο. Ύστερα μαζεύονταν πάλι όλα στην κορφή του βράχου, αγαπημένα...

Η αρχηγός όμως είχε μια επιμονή μ' εμάς. Δεν είχε πειστεί...Κάθε τόσο αντί να κοιτάζει αλλού όπως έκαναν τα υπόλοιπα, κάρφωνε το βλέμμα της πάνω μας. Εμείς ακίνητοι...

Θηλυκά αγριόγιδα σε δάσος ρόμπολου στον Όλυμπο
την πρωτομαγιά, λίγο πριν γεννήσουν.

Η μεγαλοπρεπής χαράδρα του Βίκου όπου ο τοπικός πληθυσμός του αγριόγιδου παρουσιάζει σημάδια επανάκαμψης.

Όσπου κάτι έγινε, ο αέρας φύσηξε και σήκωσε τη σκόνη από το χορτάρι και ο διπλανός μου δεν κατόρθωσε να συγκρατήσει το φτάρνισμά του.

Και τότε συνέβη το εξής... Η αρχηγός γύρισε το πρόσωπο και το σώμα της προς εμάς, κάρφωσε μόνιμα το βλέμμα της πάνω μας και στο δεύτερο φτάρνισμα σφύριξε διαπεραστικά. Όλα τα ζώα πάγωσαν και σήκωσαν τα κεφάλια τους, προσπαθώντας να αντιληφθούν τι συμβαίνει. Ένα δεύτερο σφύριγμα και όλα τα ζώα- ακόμα και τα πιτσιρίκια- κάρφωσαν το βλέμμα τους πάνω μας. «Την πατήσαμε» πρόλαβα μόνο να ψιθυρίσω και αμέσως όλα τα ζώα μπήκαν στη σειρά με πρώτη ασφαλώς την αρχηγό και από εκεί που μόνο αυτή ήξερε, ξεκίνησαν τρέχοντας να φύγουν για την κορφή και στη συνέχεια στο γκρεμό.

Δεν είχαν υπολογίσει σωστά όμως... Ο αρσενικός, που τόση ώρα όλοι μας τον είχαμε σχεδόν ολότελα ξεχάσει, πετάχτηκε αλαφιασμένος και με γρήγορες δρασκελιές αλλά με στυλ αυτοκρατορικό μπήκε μπροστά από την αρχηγό και της έκοψε το δρόμο. «Πού πάτε κυρία μου;» φαίνεται να της είπε... Εκείνη προσπάθησε να βρει εναλλακτική διέξοδο ξανά

και ξανά αλλά πάντα ο κύριος αυτοκράτορας της έκλεινε το δρόμο. «Τι ;» είπε «...εδώ είδα κι έπαθα να σας κατακτίσω, θα μου φύγετε τώρα;». Πότε με το άγριο, με τον όγκο του, με τα ισχυρά του κέρατα και με σφυρίγματα και πότε με διάφορα τερτίπια, ελαφρά βελάσματα και εκπληκτικές πόζες, τελικά κατάφερε να πρεμήσει το κοπάδι και να το συγκρατήσει στην περιοχή του. Εμείς βέβαια... από ντροπή... ξαπλώσαμε κάτω και γίναμε ένα με τη γη, ούτε ο Θεός δεν θα μπορούσε να μας δει... Μείναμε όσο μας έπαιρνε ακόμα η μέρα. Το κοπάδι πέρασε ήρεμες και χαλαρές «οικογενειακές» στιγμές και το σούρουπο η αρχηγός, συνοδεία του «σεϊκν» κίνησε για την κορφή και τους γκρεμούς της βορινής πλευράς για να περάσουν τη νύχτα με ασφάλεια. Κανείς δεν ξέρει τι μπορεί να συμβεί το βράδυ... τότε που οι θηρευτές έχουν καλύτερη όραση από τη λεία τους. Εμείς τσακιστήκαμε προσπαθώντας για δύο ώρες να βγούμε από αυτόν τον άθλιο και ατέλειωτο βραχότοπο κι ύστερα ακολουθήσαμε το «κανονικό» μονοπάτι για άλλες δυο ώρες, ώσπου τελικά φτάσαμε στο καταφύγιο της Αστράκας περασμένα μεσάνυχτα. Τρόμαξε ο φύλακας σαν μας είδε...

Νεαρό θηλυκό αγριόγιδο με το μικρό του στα μέσα της άνοιξης.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΡΙΟΓΙΔΟ

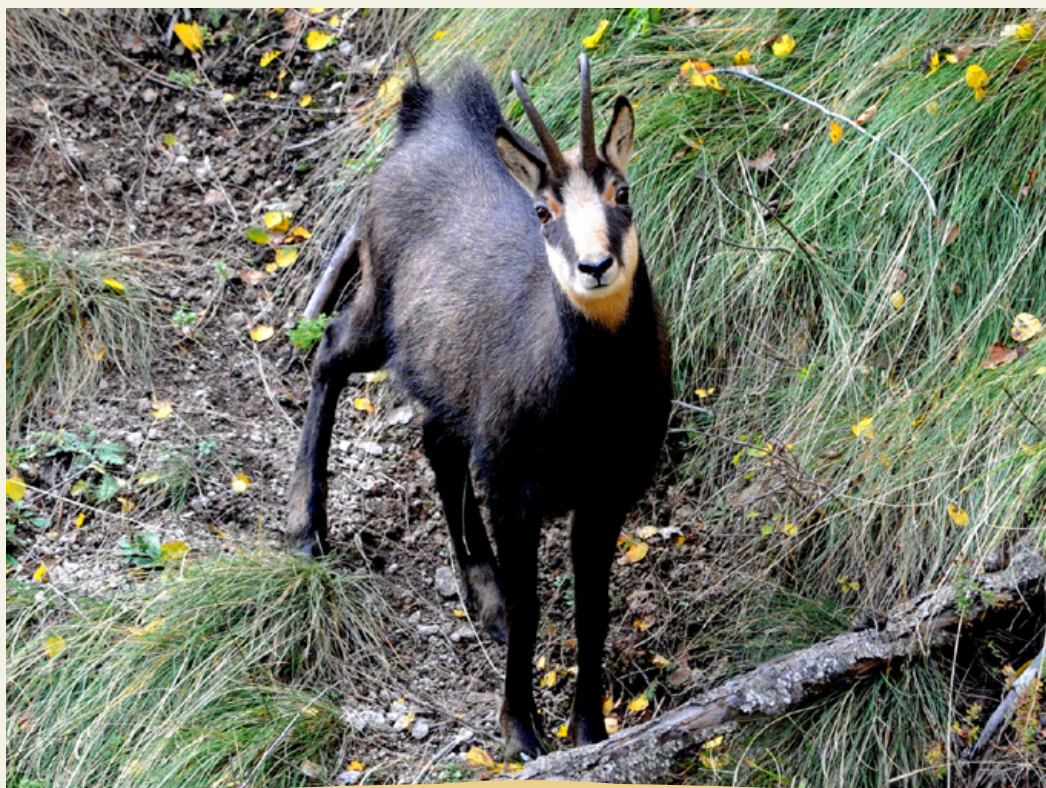
Το Αγριόγιδο ανήκει στα οπληφόρα αρτιοδάκτυλα μηρυκαστικά θηλαστικά. Ταξινομικά ανήκει στο γένος **Rupicapra** της υπο-οικογένειας των **Caprinae** και πιο συγκεκριμένα στην ομάδα των **Rupicaprini**. Συγγενικά του είδη βρίσκονται στη Νοτιοανατολική Ασία (οροσειρά Ιμαλαΐων και γύρω περιοχή), Ινδονησία, Ιαπωνικές νήσους και Βόρειο Αμερική.

Στην Ευρώπη και στη Μικρά Ασία σήμερα ζουν δύο είδη αγριόγιδου. Το **Αγριόγιδο των Πυρηναίων** (*Rupicapra pyrenaica*) που χωρίζεται σε τρία υποείδη και το **Αγριόγιδο των Άλπεων** (*Rupicapra rupicapra*), που διακρίνεται σε επτά υποείδη. Ένα από τα επτά υποείδη του

Αγριόγιδου των Άλπεων είναι και το **Αγριόγιδο των Βαλκανίων** (*Rupicapra rupicapra balcanica*), το οποίο απαντάται και στη χώρα μας.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα του αγριόγιδου είναι τα όρθια, με κυρτές προς τα πίσω απολήξεις, κέρατα που φέρουν στο κεφάλι τους τόσο τα αρσενικά όσο και τα θηλυκά ζώα. Το χρώμα του σώματός του τους καλοκαιρινούς μήνες είναι καφέ ανοιχτό έως μπεζ, ενώ τους χειμερινούς μήνες γίνεται σκούρο καφέ, σχεδόν μαύρο. Στο λευκό κεφάλι φέρει δύο σκούρες πλευρικές λουρίδες, οι οποίες εκτείνονται από τη βάση των κεράτων έως τα ρουθούνια. Το βάρος ενός ενήλικου ζώου κυμαίνεται από 25 έως 45, το πολύ, κιλά. Βαρύτερα ασφαλώς είναι τα αρσενικά.

Τρέφεται κυρίως με πόες που βρίσκει στο έδαφος. Συμπληρώνει τη διαίτά του,

Νεαρό αρσενικό αγριόγιδο στο Παρθένο Δάσος Φρακτού της Ροδόπης στο τέλος Οκτωβρίου. Όπως και τα άλλα ζώα της ίδιας ηλικίας περιμένει τη σειρά του για να διεκδικήσει ένα κοπάδι θηλυκών κατά την επόμενη περίοδο ζευγαρώματος.

ιδιαίτερα το χειμώνα που η διαθεσιμότητα της τροφής είναι περιορισμένη και με φύλλα, βελόνες κωνοφόρων, κλαδάκια δέντρων, ιξό, μπουμπούκια, ακόμα και λειχήνες.

Ζευγαρώνει τους φθινοπωρινούς μήνες (Οκτώβριο-Νοέμβριο) και γεννά συνήθως ένα μικρό, έπειτα από 170 περίπου ημέρες κυοφορίας, δηλαδή το Μάιο. Τα νεαρά θηλυκά παραμένουν με το κοπάδι της μητέρας τους, ενδεχομένως για ολόκληρη τη διάρκεια της ζωής τους. Χαρακτηρίζονται από υπέρμετρη φιλοπατρία. Είναι πάρα πολύ προσκολλημένα με τον τόπο που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν, ώστε πολύ σπάνια απομακρύνονται από εκεί.

Τα αρσενικά από την άλλη μεριά αφήνουν το μητρικό κοπάδι συνήθως πριν συμπληρώσουν το δεύτερο χρόνο της ζωής τους και περιπλανώνται έως ότου

βρουν μια δικιά τους περιοχή (επικράτεια), γεγονός που μπορεί να συμβεί στην ηλικία ακόμα και των επτά έως οκτώ ετών. Τα ενήλικα αρσενικά ζουν μόνα τους αν και σε ορισμένες περιπτώσεις τα νεαρά αρσενικά σχηματίζουν μικρές ομάδες των 2-4 ζώων. Την περίοδο όμως του ζευγαρώματος, δηλαδή το φθινόπωρο, όλα τα αρσενικά αναλαμβάνουν -ή προσπαθούν να αναλάβουν- το ρόλο του «αρχηγού» σε ένα κοπάδι θηλυκών της ευρύτερης περιοχής τους.

Τα θηλυκά με τα μικρά σχηματίζουν κοπάδια, τα οποία στην Ελλάδα συνήθως αποτελούνται από πέντε έως είκοσι άτομα, ενώ σε σπάνιες περιπτώσεις ενδέχεται να ξεπεράσουν αυτόν τον αριθμό -εφόσον βέβαια υπάρχουν πολλά αγριόγινδα σε ένα βουνό- πράγμα μάλλον σπάνιο για τα ελληνικά δεδομένα.

Κυρίαρχο αρσενικό τον Ιούνιο. Έπειτα από μια έντονη περίοδο ζευγαρώματος το προηγούμενο φθινόπωρο και έναν πολύ δύσκολο χειμώνα που μόλις πέρασε, το δυνατό αυτό ζώο έχει αρχίσει να ανακάτ ξανά τις δυνάμεις του.

Ο ΒΙΟΤΟΠΟΣ

Απαραίτητη προϋπόθεση για την ύπαρξη του αγριόγιδου είναι ο γκρεμός. Ο ιδανικός βιότοπός του περιλαμβάνει απότομες πλαγιές, συχνά σκεπασμένες με δάση στα χαμηλά και μεσαία υψόμετρα, οι οποίες καταλήγουν προς τα πάνω σε απόκρημνες γυμνές κορφές με σάρες, λούκια, χιονούρες και αρκετά, σχεδόν οριζόντια, διαζώματα (κοινώς ζωνάρια). Εκεί, συνήθως, υπάρχει αρκετή ποώδης βλάστηση, δροσιά το καλοκαίρι και σίγουρη προστασία από τους θηρευτές. Ακόμα, στα μεγάλα υψόμετρα των βουνών, σχηματίζονται εκτεταμένα υποαλπικά λιβάδια, στα οποία τα αγριόγινδα περνούν αρκετές ώρες της ημέρας βόσκοντας στην άφθονη ποώδη βλάστηση.

Το καλοκαίρι και το φθινόπωρο τα αγριόγινδα απαντώνται στις υψηλότερες υψομετρικές ζώνες του βιότοπού τους, ενώ το χειμώνα στις μεσαίες και χαμηλότερες. Το καλοκαίρι πάλι προτιμούν τα πιο σκιερά και δροσερά μέρη, ενώ το χειμώνα τα πιο θερμά, εκεί όπου το χιόνι λειώνει όσο γίνεται πιο γρήγορα.

Ο ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΣΤΑ ΟΡΕΙΝΑ ΟΙΚΟΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

Ο οικολογικός ρόλος του αγριόγιδου στα οικοσυστήματα των μεγάλων βουνών της Ελλάδας είναι θεμελιώδης. Στις περιπτώσεις εκείνες που βρίσκεται σε μεγάλους αριθμούς -πράγμα αναμενόμενο για έναν καταναλωτή πρώτης τάξης- μπορεί να στηρίξει τροφικά ανώτερους θηρευτές, όπως είναι ο λύκος ή ο λύγκας, συνεισφέροντας με αυτόν τον έμμεσο τρόπο ακόμα και στη μείωση των ζημιών στο ζωικό κεφάλαιο που υφίστανται τα κοπάδια των κτηνοτρόφων από τα άγρια ζώα. Ένας επιπλέον δυνάμενος φυσικός θηρευτής του αγριόγιδου είναι ο **Χρυσαιτός**, ο οποίος μπορεί να συλλάβει τα μικρά αγριόγινδα κατά τους δυο πρώτους μήνες της ζωής τους.

Σε ορισμένα εκτεταμένα ορεινά συγκροτήματα της Ευρώπης όπου υπάρχουν μεγάλοι πληθυσμοί αγριόγιδων, αρκετά ζώα πεθαίνουν εξαιτίας των δυσμενών καιρικών συνθηκών κατά τη διάρκεια του χειμώνα. Αυτά χρησιμεύουν ως τροφή

των όρνεων, των γυπαετών και των χρυσαετών, οι οποίοι στη χώρα μας κινδυνεύουν να εξαφανιστούν είτε από την έλλειψη τροφής είτε από την κατανάλωση δηλητηριασμένων δολωμάτων που συχνά πυκνά τοποθετούνται παράνομα για την καταπολέμηση άγριων σαρκοφάγων ζώων.

Η ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

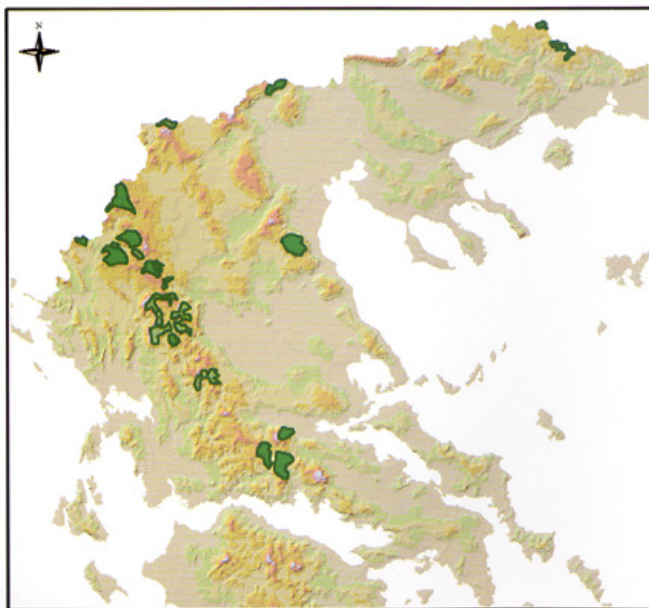
Ο συνολικός αριθμός αγριόγιδων στην Ελλάδα δεν ξεπερνά τα 700 ζώα. Υπάρχουν 20 περίπου μικροί πληθυσμοί στα πιο απόκρημνα και δύσβατα βουνά της ηπειρωτικής Ελλάδας: Στον **Όλυμπο**, στη **Ροδόπη (Παρθένο Δάσος Φρακτού** και όχι μόνο), στη **Βόρεια Πίνδο (Γράμμος, Σμόλικας, Τύμφη, Τραπεζίτσα, Βάλια Κάλντα)**, στην **Κεντρική Πίνδο**, στα βουνά της **Ρούμελης (Γκιώνα, Βαρδούσια, Οίτη)** και σε ορισμένα βουνά ακόμα, τα οποία βρίσκονται κατά μήκος της συνοριακής γραμμής της Ελλάδας με τα γειτονικά κράτη των Βαλκανίων (**Νεμέρτσικα, Τζένα - Πίνοβο**).

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΛΑΘΡΟΘΗΡΙΑΣ

Αν και το κυνήγι του αγριόγιδου στη χώρα μας απαγορεύεται εδώ και πολλά χρόνια (ΝΔ 86/69 περί Δασ. Κωδ. Αρθ. 258,παρ.1Δ), η προστασία του παραμένει μόνο στα χαρτιά. Στο βιότοπο του αγριόγιδου τις τελευταίες δεκαετίες δε γίνεται καμία συστηματική περιπολία από κατάλληλα εκπαιδευμένους και εξοπλισμένους κρατικούς θηροφύλακες, με αποτέλεσμα η λαθροθηρία του είδους να γίνεται σε ανησυχητικό βαθμό. Τελευταία μάλιστα οι πιο fan του σπορ λαθροθήρες έχουν εξοπλιστεί με πολεμικά όπλα προερχόμενα από την Αλβανία. Ορισμένοι λαθροκυνηγοί θεωρούν πως δικαιούνται να κυνηγούν δυο-τρεις φορές το χρόνο από «παράδοση», ενώ κάποιοι λαθροκυνηγοί συστηματικά και «με επαγγελματικό τρόπο». Λέγεται μάλιστα πως πωλούν το κρέας των παράνομα σκοτωμένων ζώων σε συγκεκριμένα εστιατόρια, όπου συχνάζουν καλοφαγάδες πρόθυμοι να πληρώσουν όσο όσο για ένα γεύμα με «εξωτική» προέλευση.

Πλούσια σε ποικιλία ειδών φυτών λιβάδια στα μεγάλα υψόμετρα και πάντα ή κοντά στους γκρεμούς, όπως στον Όλυμπο, αποτελούν τον ιδανικό βιότοπο του αγριόγιδου το καλοκαίρι.

Ο χάρτης είναι από το βιβλίο του Χαρητάκη Παπαϊωάννου: «Αγριόγινδο, στα όρια της επιβίωσης», έκδοση 2003 & 2005

ΥΠΟΜΝΗΜΑ	
	ΒΕΒΑΙΩΜΕΝΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΠΛΗΘΥΣΜΩΝ ΑΓΡΙΟΓΙΔΟΥ
	ΠΙΘΑΝΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΜΙΚΡΩΝ ΠΛΗΘΥΣΜΩΝ ΑΓΡΙΟΓΙΔΟΥ

Τα 700 αγριόγινδα που έχουν απομείνει στην Ελλάδα προσπαθούν, σε πείσμα κυρίως του ανελέητου λαθροκυνηγιού, να κρατήσουν τους τελευταίους είκοσι πυρήνες εξάπλωσής τους. Θα τα καταφέρουν άραγε;

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ

Το Δασαρχείο και γενικά η Δασική Υπηρεσία είναι η κατεξοχήν υπεύθυνη υπηρεσία για την επίλυση του μεγάλου προβλήματος της λαθροθηρίας. Δυστυχώς όμως εκ των πραγμάτων φαίνεται πως αδυνατεί πλήρως να αντεπεξέλθει σ' αυτό το καθήκον της και το χειρότερο όλων είναι ότι δεν φαίνεται φως στο τούνελ. Το ότι θα έπρεπε η Δασική Υπηρεσία να επανδρωθεί κατάλληλα, να εξοπλιστεί ανάλογα και να δοθούν από το κράτος τα απαιτούμενα κονδύλια, θεωρείται αυτονόητο. Το ότι θα έπρεπε να υπάρχει επαρκής αριθμός θηροφυλάκων σε όλη την επικράτεια καθώς επίσης και μόνιμοι, σωστά εκπαιδευμένοι και εξοπλισμένοι φύλακες -οι οποίοι να είναι διατεθειμένοι να πραγματοποιήσουν και

πολύωρες πεζοπορίες- στις Προστατευόμενες Περιοχές (Εθνικοί Δρυμοί, Εθνικά Πάρκα, Καταφύγια Άγριας Ζωής κλπ), θεωρείται και αυτό αυτονόητο. Ωστόσο σήμερα δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα απ' αυτά...

Άλλες δομές που υπάρχουν και λειτουργούν στο χώρο και κυρίως η θηροφυλακή των Κυνηγετικών Ομοσπονδιών και Συλλόγων κάνουν μια καλή προσπάθεια για τον περιορισμό της λαθροθηρίας. Όμως η ίδια η πολιτεία, πάντα ήταν και πολύ περισσότερο σήμερα είναι ανύπαρκτη όσον αφορά την προστασία και ορθή διαχείριση της άγριας πανίδας.

Τουλάχιστον, είναι θετικό το γεγονός ότι οι τοπικές κοινωνίες έχουν αρχίσει να ευαισθητοποιούνται στην ανάγκη προστασίας της άγριας πανίδας και κυρίως του αγριόγινδου. Μάλιστα τελευταία υπάρχουν ορισμένα περιστατικά λαθροθηρίας αγριόγινδου, όπου άνθρωποι οι οποίοι αγαπούν το βουνό όπως ορειβάτες και νομοταγείς κυνηγοί, έχουν καλέσει τη θηροφυλακή να επέμβει και σε ορισμένες περιπτώσεις

αυτό έγινε με επιτυχία. Αν και τελικά οι ελάχιστες περιπτώσεις που έφτασαν στο δικαστήριο, όπως σχετικά πρόσφατα στην περιοχή της Ροδόπης, κατέληξαν στην επιβράβευση των λαθροθηρών με ασείες ποινές...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Όπως φαίνεται πάντως οι διάσπαρτοι μικροί πληθυσμοί του αγριόγιδου

ακολουθούν ο καθένας τη δική του πορεία. Άλλοι δείχνουν μια σταθερότητα ή έστω μικρή αύξηση (Τύμφη, Όλυμπος, Γκιώνα, Παρθένο Δάσος Φρακτού) και άλλοι φαίνονται ότι σιγά σιγά εξαλείφονται από το χάρτη. Ας ελπίσουμε ότι με τη βοήθεια όλων μας και κυρίως της «ανύπαρκτης» πολιτείας το αγριόγιδιο θα συνεχίσει να ομορφαίνει τα βουνά μας, συμμετέχοντας με το δικό του τρόπο στην οικολογική ισορροπία των σπάνιων και ευαίσθητων ορεινών οικοσυστημάτων.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΔΙΑΜΟΝΗΣ: ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Με στόχο τη βιωματική προσέγγιση του επισκέπτη του Παπίγκου στα μοναδικά χαρακτηριστικά της περιοχής αναπαλαιώσαμε με απόλυτο σεβασμό στο παρελθόν το πατρογονικό μας σπίτι, το οποίο λειτουργεί σήμερα ως **Παραδοσιακό Τουριστικό Κατάλυμα**.

«**Το σπίτι μας**» χρονολογείται στην περίοδο πολύ πριν από το **1700** και αποτελεί το μοναδικό οικιστικό σύνολο στα πρότυπα τυπικής αγροικίας του ορεινού βαλκανικού χώρου που διατηρείται ακόμα και σήμερα σε άριστη κατάσταση στο Πάπιγκο.

Η κύρια κατοικία, ως ο βασικός χώρος του παραδοσιακού καταλύματος, αποτελείται από έξι δωμάτια (4 στον όροφο και 2 στο ισόγειο), καθένα από τα οποία έχει το δικό του χαρακτήρα και φέρει τη ξεχωριστή του ονομασία όπως αυτή έχει καθιερωθεί στο πέρασμα των αιώνων, το μεγάλο καθιστικό και πολλούς επιπρόσθετους βοηθητικούς χώρους (κελάρια, υπόγεια κά).

Κατά την παραμονή σας στο «Σπίτι μας», δηλαδή «στο σπίτι όλων μας», και μέσα από τη συζήτηση με τον έμπειρο βιολόγο πεδίου και ιδιοκτήτη του καταλύματος, κ. **Χαρτιάκη Παπαϊωάννου**, έχετε την ευκαιρία να λύσετε όλες τις απορίες σας για τη φύση, την ιστορία και τον πολιτισμό του Ζαγορίου και της ευρύτερης περιοχής της Βόρειας Πίνδου στο σήμερα και στο παρελθόν. **Σας περιμένουμε.**

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Παραδοσιακό Τουριστικό Κατάλυμα

Πάπιγκο Ζαγορίου Ιωαννίνων

Τηλ. 26530-41082

Email: haritakis@tospitimas.eu

www.tospitimas.eu - facebook: "Tospitimas Papigo"

